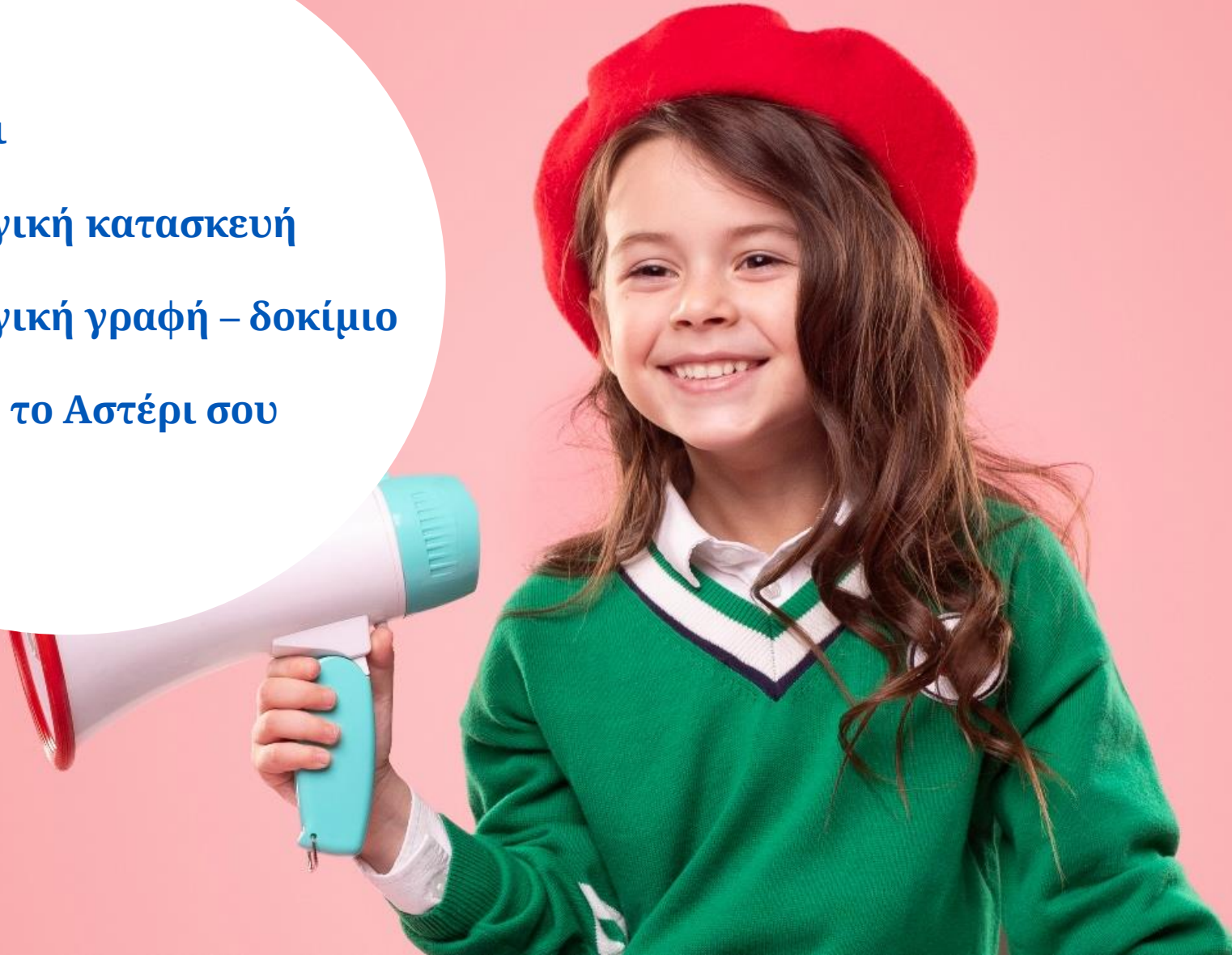

Κατηγορίες Διαγωνισμού

- ★ Τραγούδι
- ★ Δημιουργική κατασκευή
- ★ Δημιουργική γραφή – δοκίμιο
- ★ Σχεδίασε το Αστέρι σου

Λύκειο Γενικής Αγωγής

6ο ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΚΑΒΑΛΑΣ

«Όνειρα με Περίσσεια Αστερόσκονη!»

Ένας νέος γεμάτος ιδανικά και όνειρα για έναν καλύτερο κόσμο γράφει...

Η αγάπη μου για τα παιδιά είναι βαθιά, και το μεγάλο όνειρό μου είναι να ασχοληθώ με την ιατρική για να τα βοηθάω καθημερινά. Θέλω να εργαστώ και στους «Γιατρούς χωρίς Σύνορα», για να προσφέρω βοήθεια σε παιδιά σε χώρες χωρίς ιατρική περίθαλψη και να κάνω τον κόσμο καλύτερο.

Για μένα, το πιο σημαντικό είναι η αγάπη προς τον συνάνθρωπο. Όταν βλέπω κάποιον που χρειάζεται βοήθεια, προσπαθώ να τον στηρίξω, να του συμπαρασταθώ και να του προσφέρω ό,τι καλύτερο μπορώ, ακόμα και αν αυτό είναι λίγη συντροφιά.

Παρατηρώντας τον κόσμο, απογοητεύομαι με την έλλειψη ενσυναίσθησης. Ωστόσο, πιστεύω πως η νέα γενιά, ειδικά τα παιδιά των επιστημών υγείας, θα αλλάξουν τον κόσμο προς το καλύτερο, βοηθώντας όλους ανεξαρτήτως ηλικίας και φύλου.

Συνεχίζοντας τις σκέψεις του σε τόνο σχεδόν εξομολογητικό καταθέτει...

Θαυμάζω ιδιαίτερα το έργο σας και θέλω να βοηθήσω τους μικρούς ήρωες. Τα παιδιά βιώνουν δύσκολες καταστάσεις και η στήριξη που λαμβάνουν από εσάς είναι αξιοθαύμαστη.

Σας ευχαριστώ για την ευκαιρία να συνεισφέρω στα όνειρα των παιδιών. Εύχομαι για ένα καλύτερο αύριο, με ανθρώπους που θα βοηθάνε τους γύρω τους!

Απευθυνόμενος, λοιπόν, στα παιδιά προτρέπει...

Παιδιά, καταλαβαίνω ότι περνάτε δύσκολες στιγμές. Θέλω να θυμάστε ότι υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που είναι εδώ για εσάς και συμβάλλουν με όποιον τρόπο μπορούν για να σας βοηθήσουν. Όσο δύσκολο και να είναι, μην χάνετε την πίστη στον εαυτό σας και μην σταματήσετε να προσπαθείτε.

Κάθε άνθρωπος είναι μοναδικός! Ένα πράγμα πρέπει να χαρακτηρίζει τον καθένα μας, η δύναμη της ψυχής μας. Η ικανότητα να αισθανόμαστε είναι χάρισμα. Ίσως για όλους μας είναι μια ευκαιρία να βιώσουμε χαρά, λύπη, θυμό...

Η ώρα έχει περάσει. Ο νέος τελειώνει την περισυλλογή του καταλήγοντας...

Ας εστιάζουμε σε ό,τι μας φέρνει χαρά, όχι στις δυσκολίες.

ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΣΚΙΑΘΟΥ

Μικροί Μαχητές- Μεγάλοι Ήρωες

Υπάρχουν αστέρια που λάμπουν όχι μόνο στον ουρανό, αλλά και στη γη. Είναι οι μικροί μαχητές της ζωής, τα παιδιά που δίνουν καθημερινά τη δική τους μάχη, με μια δύναμη που ξεπερνά κάθε ανθρώπινο όριο. Είναι τα παιδιά του **Make-A-Wish**, εκείνα που μετατρέπουν τον πόνο σε ελπίδα, την αδυναμία σε θάρρος, την κάθε στιγμή σε θαύμα.

Με χαμόγελο φωτεινό, με μάτια γεμάτα όνειρα, μας δείχνουν τι σημαίνει αληθινή γενναιότητα. Αντί να παραδοθούν, επιλέγουν να παλέψουν. Αντί να λυγίσουν, σηκώνουν το βλέμμα ψηλά, δείχνοντάς μας πως η ζωή δεν μετριέται σε μέρες, αλλά σε στιγμές γεμάτες αγάπη. Κάθε τους γέλιο είναι ύμνος στην ανθρώπινη αντοχή. Κάθε τους ευχή είναι μια υπενθύμιση πως το φως πάντα νικά το σκοτάδι.

Δεν είναι μόνο παιδιά, είναι οδηγοί μας. Η δύναμή τους να παλεύουν με τις δυσκολίες είναι μια έμπνευση για όλους μας. Η ύπαρξή τους γίνεται φάρος αλληλεγγύης, κάλεσμα σε δράση. Εθελοντές, φίλοι, άγνωστοι, όλοι γινόμαστε μία αγκαλιά γύρω τους, γιατί μέσα από εκείνα μαθαίνουμε την πιο ιερή αλήθεια: πως το θαύμα της ζωής γεννιέται από την ίδια την αγάπη.

Κάθε παιδί που αγωνίζεται είναι ένα σύμβολο ελπίδας, μια ζωντανή υπενθύμιση πως η ανθρώπινη ψυχή είναι άφθαρτη. Οι μικροί αυτοί ήρωες μας αποδεικνύουν πως η αληθινή δύναμη δεν βρίσκεται στα σώματα, αλλά στις καρδιές. Κάθε τους χαμόγελο είναι ένα μήνυμα πως κανένας αγώνας δεν είναι μάταιος, καμία δυσκολία δεν είναι ανίκητη. Ο αγώνας τους δεν είναι μόνο προσωπικός· είναι ένα μήνυμα που καλεί όλους μας να γίνουμε καλύτεροι, πιο ευαίσθητοι και πιο αλληλέγγυοι.

Ας αφήσουμε αυτούς τους φωτεινούς αστέρες να καθοδηγήσουν τα βήματά μας και να μας διδάξουν ότι, ενωμένοι, μπορούμε να κάνουμε τον κόσμο μας πιο όμορφο και πιο ελπιδοφόρο. Ας ακολουθήσουμε το φως τους. Ας γίνουμε όλοι μια ευχή που πραγματοποιείται.

Λύκειο Γενικής Αγωγής

ΛΥΚΕΙΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Η δύναμη των αστεριών της ευχής

Υπήρχε κάποτε ένα παιδί που του άρεσε να κοιτάζει τ' αστέρια. Τις νύχτες καθόταν πίσω απ' το παράθυρό του και τα μάτια του σεργιάνιζαν κάνοντας μεγάλες βόλτες στον ουρανό. Υπήρχε κάποτε ένα παιδί που δεν μπορούσε να κάνει βόλτες κάτω στη γη, γιατί το σώμα του ήταν αδύναμο, τα πόδια του με δυσκολία το κρατούσαν και το δωμάτιό του ήταν γεμάτο ορούς και φάρμακα.

Υπήρχε κάποτε η μητέρα ενός παιδιού που είδε πώς αστράφτει το πρόσωπο του παιδιού της όταν κοιτάει τ' αστέρια και γύρισε κι εκείνη και τα κοίταξε κατάματα και πίστεψε πως έχουν δύναμη. Ζήτησε απ' τ' αστέρια να τυλίξουν με τη θερμότητα του φωτός τους την καρδιά του παιδιού της κι αυτά την άκουσαν και είδε τότε τη θέλησή του να θεριεύει, το κουράγιο του να τρανώνει. Υπήρχε κάποτε η μητέρα ενός παιδιού που πίστεψε στη δύναμη των αστεριών, στη δύναμη της αγάπης, και είδε πως το παιδί της δεν ένιωθε πια ανήμπορο.

Υπήρχε κάποτε μια μητέρα που έκανε τους ανθρώπους να πιστέψουν στη δύναμη των αστεριών και έστρεψαν όλοι μαζί το βλέμμα τους ψηλά. Έκλεισαν τα μάτια κι άφησαν μέσα απ' την καρδιά τους την αγάπη να ανεμίσει σαν φωτεινή κορδέλα στον νυχτερινό ουρανό. Κι αυτή η αγάπη έγινε ευχή για όλα τα παιδιά που είναι άρρωστα και πονούν και ταξίδεψε ως τα αστέρια. Και τότε ξετυλίχτηκε μπροστά τους κάτι μαγικό. Ο ουρανός έλαμψε ολόκληρος και τα αστέρια όλα στραφτάλισαν σαν διαμάντια. Οι καρδιές των ανθρώπων έλαμψαν κι αυτές κι ενώθηκε η λάμψη τους με αυτή των αστεριών, γιατί κατάλαβαν πως η αγάπη τους έχει τη δύναμη να φωτίσει τον κόσμο.

Υπάρχει -και θα υπάρχει- πάντα η δύναμη των αστεριών της ευχής, να δείχνει ότι η μαγεία της αγάπης μπορεί να κάνει τα όνειρα πραγματικότητα.

ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΛΟΥΡΟΥ

Ενσυναίσθηση

«Να έχεις ενσυναίσθηση!», μου έλεγαν επανειλημμένα οι γονείς μου. «Η αλληλεγγύη και η προσφορά στους συνανθρώπους μας είναι τα θεμέλια της κοινωνίας!», μου δίδασκαν αργότερα οι καθηγητές μου. «Το κράτος οφείλει να μεριμνά για τις ευάλωτες κοινωνικές ομάδες!», άκουγα να διατείνονται στα ΜΜΕ δημοσιογράφοι και άνθρωποι του πνεύματος. «Ενσυναίσθηση...αλληλεγγύη...μέριμνα... Ωραίες λέξεις...», σκεφτόμουν, «θα τις χρησιμοποιώ στον γραπτό λόγο να χαρεί η φιλόλογος!». Αυτό, όμως, που δεν σκεφτόμουν είναι η ζωή έξω από τα κείμενα των βιβλίων, έξω από τις σειρές των τετραδίων που πάσχιζα να γεμίσω με επιμελημένο λεξιλόγιο.

Η ίδια, λουπόν, η Ζωή με βρήκε -κυριολεκτικά και μεταφορικά- ένα πρωινό στον δρόμο για το σχολείο. Η Ζωή ήταν μια κοπέλα γλυκομίλητη και καλοσυνάτη. Ζούσε μέσα σε μια μονογονεϊκή οικογένεια, η οποία βιοποριζόταν είτε από δωρεές του δήμου και διάφορων συλλόγων είτε από σκόρπιες δουλειές που κυνηγούσε με επιμονή η μητέρα της. Η Ζωή εκ γενετής είχε διαγνωστεί με μια εκφυλιστική ασθένεια που την είχε καθηλώσει σε αναπηρικό καροτσάκι. Ωστόσο, είχε μάθει να ζει με όλες τις δυσκολίες που συνεπάγεται αυτή η ασθένεια. Και κυρίως με την απάθεια, την αμέλεια και την αδιαφορία των συμπολιτών της. Εκείνο το πρωινό το ροδάκι του αμαξιδίου της κόλλησε σε μια από τις δεκάδες λακούβες του πεζοδρομίου. Αδύνατον να ξεκολλήσει! Μπροστά παρκαρισμένο μηχανάκι, πίσω παράνομα τραπεζοκαθίσματα, λίγο πιο πέρα κάδος απορριμάτων που υπερχειλίζει από πλήθος αντικειμένων που έκλειναν τον δρόμο. Και άνθρωποι να περνούν... Και να βιάζονται... Και να αδιαφορούν... Όχι, όμως, εγώ! Εγώ ήξερα την «ενσυναίσθηση», την «αλληλεγγύη», το «μεριμνώ»!

Ο άνθρωπος ζει πραγματικά, όταν προσφέρει, αλλιώς απλά υπάρχει. Οι δεύτερες σκέψεις συχνά μας εγκλωβίζουν, μας εξαχρειώνουν, μας υποβιβάζουν. Το «εγώ» πρέπει να λειτουργεί ως «εμείς!» Τότε μόνο η χαρά πολλαπλασιάζεται και η λύπη διαιρείται! Καταληκτικά:

Επιβάλλεται **Να** Συναισθάνεσαι

Υπεύθυνα **Να** Αγαπάς

Ισότητα **Στη** Θέση

Ηθος **Στην** ψυχή

Λύκειο Γενικής Αγωγής

1^ο ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΜΟΣΧΑΤΟΥ

ΙΣΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΤΗΤΑ

ΔΟΚΙΜΙΟ

Είναι αυτονόητο στη σημερινή εποχή να υποστηρίζουμε την ύπαρξη της έννοιας της ισότητας απέναντι στη διαφορετικότητα. Όμως, καθημερινά περιστατικά βίας/ρατσισμού έρχονται να μας διαψεύσουν οικτρά. Ένα μικρό μόνο ποσοστό των συνανθρώπων μας αποδέχεται τη διαφορετικότητα και σέβεται τις ιδιαιτερότητες κάθε ανθρώπου. Φυσικά, η ανυπαρξία κατάλληλης παιδείας, η παρακμή ανθρωπίνων αξιών όπως η συμπόνοια κι ο σεβασμός και οι σύγχρονες συγκυρίες, όπου ο καθένας αντιμετωπίζει τα ατομικά του προβλήματα και αγωνιά για το αύριο αποτελούν ένα κάποιο ελαφρυντικό για αυτή τη πραγματικότητα. Ωστόσο, είναι αναγκαίο να αντιληφθούμε, παρά τα όσα κοινωνικά προβλήματα ή χάσματα κυριαρχούν στην εποχή μας, ότι όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι αλλά και διαφορετικοί.

Όλοι γεννιόμαστε με τις ιδιαιτερότητές μας, είτε αυτές αφορούν την εμφάνιση, το χρώμα του δέρματος, τις προτιμήσεις σε φαγητό, ενδυματολογία, ασχολίες κ.α., που πολλές φορές εκλαμβάνονται από το κοινωνικό κατεστημένο ως κάτι αρνητικό, το οποίο παρεκκλίνει από τον κανόνα. Μερικοί άνθρωποι είναι αναγκασμένοι να αποκρύπτουν τα χαρακτηριστικά της προσωπικότητας τους που αποκλίνουν από αυτά που είναι εδραιωμένα ως κοινωνικά αποδεκτά. Μερικοί άλλοι, στους οποίους είναι ευδιάκριτα, ενδέχεται να εμφανίσουν ισχυρά συμπλέγματα κατωτερότητας ή μειονεξίας ως απόρροια της ανάλογης μεταχείρισής τους από το κοινωνικό σύνολο. Άλλωστε, δεν χρειάζεται να πάμε μακριά για να το αντιληφθούμε. Καθημερινά αντικρίζουμε ανθρώπους με κάθε είδους αναπηρία ή άλλο χρώμα δέρματος και τους κοιτάμε σαν εξωγήινους, με αμηχανία. Συνήθως, στην εποχή μας έχουμε τη προδιάθεση να προβάλλουμε τον εαυτό μας, και πολλές φορές τον "επιτηδευμένο". Με αυτόν τον τρόπο, όμως, τα άτομα αυτά, τα "διαφορετικά", απομονώνονται και αποξενώνονται, ειδάλλως παρασύρονται στην υιοθέτηση συμπεριφορών που δεν τα αντιπροσωπεύουν, οδηγούμενα στην έλλειψη εσωτερικής πληρότητας και την ηθική αλλοτρίωση. Επί της ουσίας, λοιπόν, η θέση ότι όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι δεν ισχύει πραγματικά. Είναι απαραίτητη, επομένως, η ανάληψη δράσης προκειμένου οι προκαταλήψεις αυτές να εξαλειφθούν.

Η σημερινή κοινωνία είναι μία "ψηφιακή" πραγματικότητα. Περιβαλλόμαστε από Η/Υ, κινητά, τάμπλετ, τηλεοράσεις. Και ακόμη και σε αυτό το πλαίσιο, δεν υπάρχει επαρκής πληροφόρηση σχετικά με τα άτομα με κάποια αναπηρία, παραδείγματος χάριν, με αποτέλεσμα να υποθάλλεται μια κουλτούρα άγνοιας και αδιαφορίας για τον συνάνθρωπο, έστω και αν ο τελευταίος αντεπεξέρχεται σε κωλύματα ακόμα και στη πρόσβαση στα Μ.Μ.Μ. Ωστόσο, διαμέσου της επαρκούς ενημέρωσης και γνωστοποίησης των καθημερινών άθλων αυτών των ανθρώπων στα ενημερωτικά δελτία είτε τους ραδιοφωνικούς σταθμούς, θα δρομολογηθεί μια κινητοποίηση των ευρύτερων κοινωνικών μαζών για τη διευκόλυνσή τους. Από την άλλη, αν όλοι μας προσέξουμε λίγο τη συντήρηση των πεζοδρομίων, τη μη παραβίαση των θέσεων στάθμευσης αναπήρων, ακόμα και εντάσσοντας τους "διαφορετικούς" στις

ίδιες μας τις παρέες, προστατεύοντάς τους παράλληλα από το "bullying" που δέχονται κατά κανόνα, θα επιτελέσουμε ένα μείζον βήμα στην βελτίωση της ποιότητας ζωής, αλλά και της αποδοχής τους από την κοινωνία.

Αγάπη, στοργή και ενσυναίσθηση λοιπόν, έναντι αδιαφορίας και εκφοβισμού. Είναι απαραίτητο να αναγνωρίσουμε και σε ατομικό επίπεδο τα ίσα δικαιώματα που έχουμε με αυτά τα άτομα, άρα και τις ίδιες ακριβώς ευκαιρίες. Αν συνειδητοποιήσουμε άπαντες ότι ένας κόσμος πολύχρωμος είναι πιο όμορφος, συναρπαστικός και ενδιαφέρων από έναν μονόχρωμο και γκριζωπό, θα εφαρμόσουμε επιτέλους στην πράξη τον αλληλοσεβασμό και την αλληλοκατανόηση. Επιδεικνύοντας αλληλεγγύη στον συνάνθρωπο θα οικοδομήσουμε βαθμιαία την ισότητα στη διαφορετικότητα.

Συνοψίζοντας, συμπεραίνουμε ότι η ισότητα και η διαφορετικότητα δεν αντίκεινται, όπως ενδέχεται να φανεί στην αρχή, αλλά αλληλοσυμπληρώνονται, καθώς το ένα καθορίζει την εξέλιξη του άλλου. Οι παρεκκλίσεις που παρουσιάζει κάποιος από το "γενικό", δεν είναι τόσο λόγος για ανισότητα, παρά ισότητα με τους υπόλοιπους. Πρέπει να αγαπάμε το διαφορετικό, εναγκαλιζοντάς το εγκαρδίως και όχι να το διαπομπεύουμε, ή, χειρότερα, εκφοβίζουμε. Όλοι μαζί ας το αναδείξουμε, δημιουργώντας έναν αρμονικό κόσμο χωρίς διακρίσεις. Ήδη, καθημερινά παρατηρούνται φαινόμενα εκδηλώσεων υποστήριξης προς τα άτομα αυτά. Ας ακολουθήσουμε, με τη σειρά μας, τούτο το παράδειγμα.

Λύκειο Γενικής Αγωγής

2^ο ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΙΛΙΟΥ

«Ο μαγικός κόσμος των ευχών / Το μονοπάτι των ευχών»

Ένα μονοπάτι οδηγεί σε έναν κόσμο φανταστικό, όπου οι ευχές γίνονται πραγματικότητα, μαγικά πλάσματα με λαμπερά χρώματα προχωρούν, παιδιά φυσούν λουλούδια πικραλίδας και οι σπόροι μετατρέπονται σε αστέρια των ευχών αφήνοντας πίσω λαμπερά ίχνη γεμάτα ελπίδα...

Κάθε παιδί αξίζει μια ευκαιρία
σ' αυτή τη μεγάλη κοινωνία
χωρίς να κάνουμε διακρίσεις
και άνισες συγκρίσεις.

Ίσα δικαιώματα έχουν όλα τα παιδιά
η ευτυχία τους μας αφορά, όχι τα λεφτά,
προσφέροντας έστω μια βοήθεια μικρή,
δίνεται σε κάθε παιδί ένα χαμόγελο πλατύ!

Κάνοντας λοιπόν μια ευχή
δίνουμε ευκαιρία ένα όνειρο να πραγματοποιηθεί.
Στον μεγάλο κόσμο αυτό
ελπίζουμε σε κάτι μοναδικό...

Σε κάτι που θα δώσει ζεστασιά
σαν μια μεγάλη θερμή αγκαλιά!
Κάθε παιδί αξίζει αγάπη και φροντίδα
να φωτίσει την ζωή του σαν ηλιαχτίδα!

Κρατώντας την ελπίδα σαν δάδα της Ολυμπιάδας, όλοι για το make a wish κάνουμε μια ευχή και είναι η ευχή της Ελλάδας... Ένα ρολόι που αντί για την ώρα και τα λεπτά δείχνει τις στιγμές που τα όνειρα γίνονται πραγματικά!

4^ο ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΡΕΘΥΜΝΟΥ

4ο ΓΕΛ ΡΕΘΥΜΝΟΥ -ΑΡΣΑΝΙΟ

"Ένα Αστέρι, Μία Ευχή"

Στο πέπλο της νύχτας, ένα αστέρι έλαμψε,
Στη γωνία της καρδιάς μας μια ευχή άνθισε.
Με φτερά ελπίδας πέταξε στον ουρανό,
Αυτό το μικρό αστέρι δέθηκε με όνειρο γλυκό.

Ω αστέρι, άκου την εγκάρδια προσευχή μας:
Να τελειώσει το σκοτάδι των πόνων,
Να γεμίσει η ζωή με φως, αγνό αληθινό,
με αγάπη χαρά, εμπιστοσύνη απλή και βαθιά.
Να αποκτήσει κάθε δάκρυ ένα νέο νόημα!

Ω αστέρι, γίνε ο κόσμος της ελπίδας για μας.
Γέμισε τις καρδιές μας με λαμπερές ακτίνες!
Το φως σου αιώνιο ας καθοδηγεί τα όνειρά
μας,
Ας κάνει το όνειρο κάθε παιδιού
πραγματικότητα!

Λύκειο Γενικής Αγωγής

ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΒΡΑΧΝΑΪΚΑ ΑΧΑΪΑΣ

Ελπίδα: Η μαγεία στο παραμύθι των παιδιών με σοβαρές νόσους.

Την στιγμή που όλοι εμείς έχουμε την δυνατότητά να διαμορφώνουμε την πραγματικότητα μας, να απολαμβάνουμε την ζωή μας, να τρέχουμε, να χορεύουμε, να τραγουδάμε, υπάρχει κάποιο παιδί που το μοναδικό τοπίο που θα απολαύσει από την ώρα που θα ξυπνήσει μέχρι να ξανά νυχτώσει θα είναι οι τέσσερις τοίχοι ενός δωματίου νοσοκομείου. Τα μόνα πρόσωπα που θα αντικρίσει θα είναι αυτά των γιατρών που κάνουν τα αδύνατα δυνατά ώστε οι ζωγραφιές του να μην μείνουν στο χαρτί αλλά να αποτελέσουν την πραγματικότητα του. Ένα παιδί, που ζητάει κάθε χρόνο από τον Άγιο Βασίλη να αγκαλιάσει τα αγαπημένα του πρόσωπα χωρίς να τα βλέπει με δάκρυα στα μάτια πριν από κάποιο χειρουργείο.

Τα παιδιά αυτά δεν χρειάζονται χάπια και ενέσεις, χρειάζονται ελπίδα, κάτι ισχυρότερο από όσα μπορεί να τους προσφέρει κανείς ενδοφλέβια. Η ελπίδα δίνει νόημα στον αγώνα του παιδιού για την επόμενη μέρα, το μαθαίνει πως να μην λυγίσει στον εφιάλτη και να συνεχίσει να μάχεται. Όταν έχει αντικρίσει την ίδια του την ζωή να χάνεται μπροστά στα μάτια του, αποτελεί ευθύνη μας να το αποπροσανατολίσουμε και να του δείξουμε πως όλα τα παραμύθια έχουν αίσιο τέλος.

Όταν χαρίζουμε ελπίδα, χαρίζουμε ζωή, όχι ένα ανεκπλήρωτο όνειρο που απέχει από την πραγματικότητα όπως πολλοί πιστεύουν. Αντίθετα, στον πεσιμισμό που το διακατέχει, ένα χαμόγελο, ένα γέλιο, μια έκλυση σεροτονίνης από τους υποδοχείς του εγκεφάλου του με σταδιακό, λανθάνοντα τρόπο βελτιώνει και την σωματική του υγεία. Έτσι, συμβαίνει το θαύμα. Ο ασθενής πιστεύει πως η ανάρρωση είναι εφικτή,

και όλα του τα όργανα συντονίζονται στις εντολές του εγκεφάλου του. Το σώμα του εργάζεται ακόμη σκληρότερα, υπερνικά τις ίδιες του τις δυνάμεις, χωρίς ούτε μια στιγμή να τα παρατήσει, όπως αντιθέτως θα συνέβαινε σε περίπτωση που ο εγκέφαλος του είχε ήδη αποφασίσει ότι ο αγώνας είναι μάταιος. Κοντολογίς, ο ενδόμυχος κόσμος του παιδιού και η ψυχολογία του κατέχει πρωταρχικό ρόλο στον τρόπο με τον οποίο θα αντιμετωπίσει συνολικά την ασθένεια.

Ως παιδιά όλοι ονειρευόμασταν να πάμε στον Άρη, να ζήσουμε σε ένα κάστρο, να γίνουμε πειρατές στον ειρηνικό και να παλέψουμε με δράκους. Το ίδιο ονειρεύονται και τα παιδιά με σοβαρές νόσους, και ως τα κρατούν αλυσοδεμένα τα καλώδια των μηχανημάτων του νοσοκομείου. Κανένας νομπελίστας στην ιστορία δεν έχασε την πίστη του παρά τις αναρίθμητες δυσκολίες που κλήθηκε να αντιμετωπίσει. Κανένα παιδί δεν ξεπέρασε την λευχαιμία, χάνοντας την ελπίδα του για μια ζωή χωρίς χειρουργεία, μεταμοσχεύσεις και χημειοθεραπείες. Τα παιδιά στα κρεβάτια του νοσοκομείου δεν γνωρίζουν συχνά, εάν θα ξυπνήσουν την επόμενη μέρα, εάν οι γιατροί θα είναι τα τελευταία ανθρώπινα πρόσωπα που θα αντικρίσουν. Μέσα στον αγώνα τους στην αβεβαιότητα για το αύριο είναι στο χέρι μας να τους εξασφαλίσουμε το θαύμα ή να φροντίσουμε να προλάβουν να εκπληρώσουν τα όνειρα τους. Εάν εμείς μικροί χαϊρόμασταν όταν λαμβάναμε κάποιο καινούργιο παιχνίδι, ως συλλογιστούμε πως να αισθάνεται ένα άλλο παιδί κάπου στον κόσμο, όταν μια μέρα φύγει από την μονάδα έκτακτης θεραπείας για να εκπληρώσει τις βαθύτερες επιθυμίες του.

Λύκειο Γενικής Αγωγής

2^ο ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΜΟΣΧΑΤΟΥ

«Το κορίτσι και ο άγγελος»

Η παρακολούθηση μπορεί να γίνει πολύ διασκεδαστική, αρκεί να έχεις βρει το κατάλληλο παρακολουθούμενο ον. Οι άνθρωποι ήταν πάντα ... περίεργα πλάσματα. Ως άγγελος δεν μπορούσα να το καταλάβω . Δεν είχα γνωρίσει ποτέ κακό, δυσκολίες, δυστυχία, μίσος, πόλεμο. Δεν είχα γνωρίσει ποτέ το χάος.

Βλέποντας τους ανθρώπους είχα ενθουσιαστεί. Πόσο διαφορετικοί είναι ο ένας από τον άλλο! Δε μπορούσα να βρω ποτέ δύο ίδιους ανθρώπους. Κι όμως ήταν όλοι τόσο... όμοιοι αλλά και τόσο διαφορετικοί. Κοιτάζοντας γύρω μου βλέπω τους υπόλοιπους αγγέλους. Στεναχωριέμαι συνειδητοποιώντας πόσο ίδιοι είμαστε μεταξύ μας. Είμαστε τα τέλεια όντα, τα τέλεια πλάσματα. Αλάνθαστα, άκακα, με καλές προθέσεις με καρδιά που ανήκει σε ανθρώπους και ζώα, στα πλάσματα αυτά που έχουν περιορισμένο χρόνο στη Γη.

Κάποια στιγμή καθώς παρακολουθούσα από ψηλά τους ανθρώπους, παρατήρησα ένα κορίτσι, λεπτό, με μάτια πράσινα σαν τα ψηλά δέντρα, σαν τα φύλλα την άνοιξη. Καθόμουν με τις ώρες και την παρατηρούσα. Δεν είχα τρόπο να της μιλήσω, μήτε να τη γνωρίσω. Μα κοιτώντας τα μάτια της θα μπορούσα να καταλάβω πολλά.

Δεν την είχα δει ποτέ χωρίς αυτόν τον κόκκινο σκούφο. Θα έπρεπε να τον αγαπά πολύ φαίνεται. Περνούσε τις μέρες της σ' ένα κρεβάτι. Μα όταν παρατήρησα κάτι περίεργους σωλήνες συνδεδεμένους στα χέρια της αναρωτήθηκα τι σκοπό εξυπηρετούν . Απάντησα δε βρήκα. Τα βραδια έκλαιγε. Τα δάκρυά της έτρεχαν σαν ένα άγριο ποτάμι μια ήρεμη νύχτα. Ήθελα να την αγκαλιάσω, να την πάρω στα χέρια μου . Ήθελα να της μιλήσω και να με ακούσει. Της μίλαγα κάθε βράδυ από ψηλά μα ποτέ δε με άκουγε. Πάντα αγνοούσε τις θετικές σκέψεις που της σιγοψιθύριζα.

Πολύ καιρό παρακαλούσα τους Αρχαγγέλους να με αφήσουν να κατέβω κοντά της. Κανένας δε με άκουγε αλλά εγώ θα το έκανα. Τελικά μόνο ο κατάλαβε ότι ήμουν αποφασισμένος. Μου υποσχέθηκε ότι θα με έκανε άνθρωπο. Έπρεπε να πληρώσω ένα τίμημα όμως. Θα έμενα μόνο για ένα βράδυ στη Γη χωρίς τα φτερά μου. Ήθελα όμως τόσο πολύ να τη δω και και είχε έρθει η ώρα να το κάνω.

Το βράδυ εκείνο ήταν όλα τόσο διαφορετικά. Ένιωσα περίεργα. Είχα καρδιά τώρα. Όταν έβαλα το χέρι στο στήθος την ένιωθα που χτύπαγε δυνατά σαν καμπάνα, σαν τύμπανο. Το κορίτσι έμενε σε ένα μεγάλο κτίριο, ένα νοσοκομείο όπως μου είπε ο Δεν έμοιαζε με νοσοκομείο όμως . Περπατώντας είδα και άλλα παιδιά. Κοιμόντουσαν. Επιτέλους βρήκα το δωμάτιο που έψαχνα. Η πόρτα ήταν μισάνοιχτη. Άκουσα λυγμούς. «Γιατί;» μονολογούσε αυτή η γλυκιά φωνή. «Θέλω να μεγαλώσω , να σπουδάσω , να γίνω καλλιτέχνης, όχι να περάσω το υπόλοιπο της ζωής μου σε αυτούς τους τέσσερις τοίχους!» Ήταν θυμωμένη, σαν την απρόβλεπτη ταραγμένη θάλασσα , μια δροσερή νύχτα του Σεπτεμβρίου. Τότε μπήκα μέσα. Με κοίταξε με μάτια οργισμένα, γεμάτα θλίψη και παράπονο. « Μπορώ να σε βοηθήσω», της σιγοψιθύρισα. Ένιωθα σαν να την ξέρω χρόνια. Τη βοήθησα με τους σωλήνες και της έπιασα το χέρι. « Αρκεί να με πιστεύεις . Να πιστέψεις στον εαυτό σου».

Άνοιξα το ραδιόφωνο και βυθίστηκα στα μάτια της. Η βροχή έξω έπεφτε σαν μουσική. Χορεύαμε. Ένιωθα σαν να πετάω. Η πίστη, η ελπίδα μού έδινε καινούργια φτερά, πιο όμορφα από αυτά που είχα σαν άγγελος. Η καρδιά μου πλέον χτυπούσε όπως κάθε άνθρωπου. « Σου ορκίζομαι ότι θα κάνω τα όνειρά σου πραγματικότητα», της είπα αγκαλιάζοντάς την. Ο ... μου χαμογέλασε κυρτά και γλυκά καθώς συνέχιζα να χορεύω μαζί της.

Λύκειο Γενικής Αγωγής

ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΘΡΑΚΟΜΑΚΕΔΟΝΩΝ

✦ Μια ευχή... ένα αστέρι, μια ελπίδα ✦

Κάθε βράδυ, σηκώνοντας τα μάτια στον ουρανό, βλέπω αστέρια να σκορπίζονται σαν σπίθες ελπίδας. Τι άραγε να συμβολίζουν; Ίσως είναι ευχές που ταξιδεύουν σιωπηλά, αναζητώντας μια καρδιά να αγγίσουν. Ίσως είναι όνειρα παιδιών που περιμένουν να γίνουν πραγματικότητα. Είναι τόσο φωτεινά και λαμπερά, δίνουν πνοή στον σκοτεινό ουρανό της νύχτας. Έρχονται με έναν σκοπό: να προσφέρουν χαρά και ελπίδα σε οικογένειες και παιδιά που περνούν περιπετειώδη καθημερινότητα. Μέσα στη σιωπή της νύχτας, είναι σαν να μιλούν, να ψιθυρίζουν και να εκπληρώνουν τις ευχές των παιδιών.

Με τι χαρά άραγε θα τα περιμένουν; Και πόσο θα ενθουσιαστούν όταν θα ξημερώσει και τα αστέρια θα έχουν μετατραπεί σε ευχές; Αυτό ακριβώς κάνει το **Make-A-Wish**, δηλαδή **ΕΜΕΙΣ**. Μεταμορφώνει μια απλή επιθυμία σε ένα φωτεινό θαύμα. Χαρίζει στα παιδιά το πολυτιμότερο δώρο: τη χαρά, την ελπίδα, τη δύναμη να συνεχίσουν τον δύσκολο δρόμο τους με ένα χαμόγελο. Γιατί μια ευχή είναι μια αναπνοή αισιοδοξίας. Ένα μήνυμα αγάπης που φωνάζει: «Δεν είσαι μόνος!» Η στιγμή που το σκοτάδι υποχωρεί και αντικαθίσταται από το φως.

«Κερδίζεις τα προς τη ζην από αυτά που παίρνεις. Κερδίζεις τη ζωή από αυτά που δίνεις», τόνιζε ο Ουίνστον Τσώρτσιλ. Και πράγματι, πόσο όμορφο είναι τελικά να προσφέρεις.. Μόνο το αίσθημα σε γεμίζει και σε κάνει να αισθάνεσαι περήφανος.. Δεν χρειάζεται ανταπόδοση σε αυτή την προσφορά. Είναι αλληλέγγυα, ενστικτώδης, προέρχεται από τα βάθη της καρδιάς μας με μοναδικό σκοπό τη χαρά αυτών των ψυχών.

Το να συμμετέχω σε αυτή τη δράση δεν είναι απλώς τιμή — είναι ευθύνη. Θέλω να βάλω ένα λιθαράκι στο μεγάλο έργο του Make-A-Wish. Να γίνω ένα κομμάτι της αλυσίδας που σκορπά χαμόγελα και γεμίζει τις καρδιές με ελπίδα.

Γιατί αν ένα μικρό αστέρι μπορεί να φωτίσει τον ουρανό, τότε μια πράξη αγάπης μπορεί να αλλάξει έναν ολόκληρο κόσμο.

ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΠΟΔΟΧΩΡΙΟΥ

«Εγώ γιατί να βοηθήσω;»

Ο άνθρωπος σήμερα ζει σε μία τσιμεντένια ζούγκλα, αγωνιζόμενος για να εξασφαλίσει τα αναγκαία αγαθά. Μέσα σε αυτό το αφιλόξενο περιβάλλον, που καθένας αγωνίζεται για τον εαυτό του, δεν υπάρχει χρόνος για να αναδειχθεί η αξία της ανθρωπίνης φύσεως. Κι όμως όταν ο άνθρωπος με τη σειρά του την αρνείται με κάθε τρόπο, πως είναι δυνατόν να μην υποβιβάζεται σε ένα άτομο, μία μονάδα.

Τι καθορίζει όμως τον πραγματικό «άνθρωπο»; Πού βρίσκεται αυτή η νοητή γραμμή; Όσο δύσκολο κι αν είναι να επιτευχθεί από το σύγχρονο άνθρωπο, αρκεί να δείξει ανθρωπιά, ώστε να γίνει άνθρωπος. Τραγική ειρωνεία, το γνωρίζω! Πώς μπορεί όμως κανείς να δείξει ανθρωπιά; Για να γίνει αυτό χρειάζεται η αγάπη για το συνάνθρωπο. Αν δεν ενδιαφέρεσαι για το δυτλανό σου, ώστε να ακούσεις τα προβλήματα του και να του συμπαρασταθείς, τότε δεν μιλάμε για άνθρωπο, αλλά για ένα άτομο, κακόμοιρο, χωρίς ίχνος ενσυναίσθησης, μια ψυχρή ύπαρξη που αδιαφορεί για τα προβλήματα του κόσμου, για τα προβλήματα του συνανθρώπου.

Πολλοί θα πουν: «Βέβαια, εκείνοι προκάλεσαν τα προβλήματα τους. Εγώ γιατί να βοηθήσω;» Για ποια προβλήματα μιλούν ακριβώς; Για την ανεργία, το καταστραμμένο περιβάλλον, μια ξαφνική ασθένεια, μία αναπηρία; Αυτά θα μπορούσαν να βρουν το καθένα, ανεξαρτήτως εθνικότητας, ηλικίας, κοινωνικής ή οικονομικής κατάστασης. Και για αυτό και για άλλα πολλά πρέπει να δείχνει κανείς ανθρωπιά. Γιατί ποτέ δεν ξέρεις τι σου ξημερώνει. Γιατί όταν ο καθένας από εμάς συμπαραστέκεται στον πάσχοντα συνάνθρωπό του, τότε, ακόμα κι αν κάποιο πρόβλημα βρει τον οποιονδήποτε, η λύση θα προκύψει από τη συνεισφορά όλων.

Ο άνθρωπος που δείχνει ανθρωπιά είναι πραγματικά ευτυχισμένος. Η ψυχή του ξεχειλίζει από αγάπη για το συνάνθρωπό του, και τη μοιράζει απλόχερα, δίχως ανταλλάγματα ή περιορισμούς. Αν ο καθένας μας είναι έτσι, τότε κανένα πρόβλημα δεν είναι αδύνατο να επιλυθεί. Αν ο καθένας μας δείχνει ανθρωπιά, αρμόζει να ονομαζόμαστε άνθρωποι.

Η δοκιμογράφος

Λύκειο Γενικής Αγωγής

ΛΥΚΕΙΟ ΕΥΠΑΛΙΟΥ

Ο ΕΘΕΛΟΝΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΣΤΟ

«MAKE A WISH ΕΛΛΑΔΟΣ»

Εθελοντισμός είναι η ανιδιοτελής προσφορά προς το συνάνθρωπο, η παροχή βοήθειας, κυρίως προς αναξιοπαθούντες, που δεν επιβάλλεται, αλλά υπαγορεύεται από μια εσωτερική ανάγκη προσφοράς, χωρίς το κίνητρο της υλικής ανταμοιβής και του προσωπικού οφέλους. Ο εθελοντισμός είναι μια αληθινή κατάθεση ψυχής, με όρους αγάπης, ανθρωπιάς και ενσυναίσθησης.

Το *Make A Wish* Ελλάδα είναι ένας οργανισμός που βοηθάει παιδιά και εφήβους που πάσχουν από σοβαρές ασθένειες, προσφέροντάς τους την ελπίδα και την πίστη στη ζωή, καθώς και την δύναμη να κερδίσουν την μάχη ενάντια στην ασθένειά τους. Τα ιδρύματα αυτά έχουν την ανάγκη της παρουσίας και της βοήθειας εθελοντών. Ο εθελοντισμός αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο για την βιωσιμότητά τους και την στήριξη του έργου τους.

Στην περίπτωση του εθελοντισμού στο *Make a Wish*, τα παιδιά που δέχονται την προσφορά πλημμυρίζουν από θετικά συναισθήματα και όμορφες σκέψεις. Αρχικά, νιώθουν χαρούμενα και ικανοποιημένα ψυχικά, καθώς πραγματοποιείται μια ευχή τους. Ακόμη, δεν νιώθουν παραμελημένα, αφού υπάρχουν άνθρωποι που νοιάζονται για εκείνα με όλη τους την καρδιά. Επιπλέον, τα παιδιά αυτά αποκτούν δύναμη, ώστε να μπορέσουν να συνεχίσουν τον αγώνα τους ενάντια στην ασθένεια, από την οποία πάσχουν, και να βγουν νικητές.

Οφέλη από την πράξη του εθελοντισμού απολαμβάνουν, αναμφίβολα, και οι ίδιοι οι εθελοντές. Πρώτα απ' όλα, ο εθελοντής μέσω της πράξης του προβάλλεται ως πρότυπο στην κοινωνία, ενισχύοντας την πίστη σε αξίες, όπως η αλληλεγγύη, η αγάπη, η ενσυναίσθηση, η προσφορά χωρίς προσμονή ανταπόδοσης. Επίσης, ο ίδιος απολαμβάνει τα οφέλη της καλής του πράξης, καθώς νιώθει χαρά, ευχαρίστηση και ψυχική ικανοποίηση. Η καλή πράξη επιστρέφει σε αυτόν, χαρίζοντάς του θετικά συναισθήματα.

Ο εθελοντισμός μπορεί να διαδραματίσει καθοριστικό ρόλο στην υλοποίηση των στόχων για έναν καλύτερο κόσμο. Είναι σπουδαία πράξη, μέσα από την οποία ο κάθε άνθρωπος βοηθάει ανιδιοτελώς τον συνάνθρωπό του, αλλά και τον εαυτό του ώστε να γίνει καλύτερος άνθρωπος.

ST. CATHERINE'S BRITISH SCHOOL

In a few hours, 2024 will be gone and 2025 will come, with the new year bringing pleasant feelings and wishes for a better tomorrow. On the special night of the New Year's Eve, most people will find a warm embrace to *WISH* each other a Happy New Year, hoping for a better future. However, for my family, this is not happening. One member of our family, my little brother, is in the hospital, sick and helpless. My mother, who is constantly by his side, sees him go through painful moments, dominated by intense physical pain.

The hospital is a place where even the hardest-hearted person breaks down when seeing children facing serious health problems and incurable diseases, fighting for their lives every day and being warriors of life. Children who don't ask for much, just a little of our time, a warm hug, and human connection, some things of immeasurable value.

When I went to visit him, I saw many parents praying, kneeling for endless hours in the chapels of the hospital, hoping for a miracle to set them free. Especially on New Year's Eve, many spent the whole night in the hospital's worship spaces, pleading for their little, helpless stars.

My little brother, although the youngest in our family, with the serious health problem he has, I feel has matured faster than the other children, and I feel he has surpassed me in maturity. He would like to feel that he is not isolated, but an active member of our family. He seeks our mother's warm hug, which acts as a cure for his pain, he seeks our love, care, and attention, and in return, he gives us brightness and sweetness. I feel he teaches me life lessons every day to become a better person.

When I see him fighting without complaining, but crying silently, I gain strength to face all the difficulties I encounter in high school and in everyday life. But what am I saying? In front of my little brother's illness, everything I face is small and insignificant. My little brother is my compass, showing me the way to overcome all the obstacles that come to my way. Today, *I MAKE-A-WISH*, and only you, my beloved diary, knows it. For 2025, for my brother who is being tested, whenever he leaves the hospital, may he receive a "gold medal" in an award ceremony like the one at the Olympic Games, having shown the greatest strength, courage, and endurance against his illness. Now that 2024 is leaving and 2025 is coming, *I MAKE-A-WISH*, and I hope it will come true so I can see the blessing smile on his face again...

Alexio St. Catherine's British school

Λύκειο Γενικής Αγωγής

ΜΕΙΟΝΟΤΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΞΑΝΘΗΣ

Συγγραφέας δοκίμιου: Μαθήτρια τής Β΄ Λυκείου

Ταξίδι στην Ελπίδα

Make- A-Wish· ένας οργανισμός που εξασφαλίζει στα παιδιά με σοβαρές ασθένειες, τη χαρά. Μία αξιόλογη κίνηση εκ μέρους ανθρώπων που πραγματοποιούν ευχές αυτών των παιδιών, δίνοντάς τα ελπίδα, χαμόγελο, αισιοδοξία και ενέργεια. Αυτά τα παιδιά αποκτούν δύναμη για να συνεχίσουν τον αγώνα τους, ενώ οι ευχές που πραγματοποιούνται φωτίζουν και τις οικογένειες τους.

Μικρά αγόρια και μικρά κορίτσια πάσχουν από σοβαρές ασθένειες, περνούν από πάρα πολύ δύσκολες καταστάσεις, σωματικά και πνευματικά. Αν και προσπαθούν να ξεχάσουν τα προβλήματα τους, αυτά εμφανίζονται ξανά, και πολλές φορές τα παιδιά ταλαιπωρούνται στα νοσοκομεία με αγωγές και θεραπείες. Με το Make- A-Wish όμως, τα ξεχνούν όλα, καθώς η ευχή τους γίνεται πραγματικότητα.

Οι επιθυμίες των παιδιών που υλοποιούνται χαρίζουν ευτυχία και βελτιώνουν την ψυχολογία τους. Η καλή ψυχική διάθεση τα βοηθά να είναι ευτυχισμένα και να μην απελπίζονται. Νιώθουν δυνατά, αφού τελικά όλα τα όνειρα μπορεί να πραγματοποιηθούν!

Τα παιδιά του Make-A-Wish βλέπουν τον κόσμο με διαφορετική ματιά σε σχέση με εμάς. Έχουν φόβους και πόνους, όμως ξέρουν να χαίρονται με τα μικρά και απλά πράγματα · ένα χαμόγελο, μια αγκαλιά.. Θέλουν να ζουν σε έναν κόσμο γεμάτο με όνειρα και ελπίδες. Όμως υπάρχουν και τα εμπόδια τής ζωής που παλεύουν να ξεπεράσουν. Θέλουν και αγωνίζονται να σκέπτονται θετικά.

Σε αντίθεση με τα άλλα παιδιά που είναι καλά στην υγεία τους, και ξένοιαστα σκέπτονται παιχνίδια, καραμέλες, παιδικές ταινίες, αυτά μάχονται συνεχώς για την καλύτερευση τής ζωής τους και ελπίζουν για ένα καλύτερο μέλλον, με υγεία.

Τα παιδιά του Make- A-Wish γίνονται παράδειγμα και διδάσκουν τον άνθρωπο.. μαθαίνοντας μας την αξία τής ζωής. Δεν πρέπει να τα λυπόμαστε, αλλά να τα αγαπάμε, να τα σεβόμαστε και να τα φροντίζουμε.

Εξάλλου, η δική τους Ευχή .. είναι και δική μας Χαρά!